

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Пословни број Гж. 184/16
Дана 06.04.2016.године
НОВИ САД

У ИМЕ НАРОДА

Апелациони суд у Новом Саду у већу судија Мирјане Андријашевић, председника већа, Бранке Маљковић и Милене Ковачевић, чланова већа, у правној ствари **тужиоца АА** из ..., кога заступа Станоје Филиповић, адвокат у Лозници, против **тужених ББ, ВВ**, обоје из ..., и **ГГ** из ..., које тужене заступа Александар Радовановић, адвокат у Лозници, ради исплате, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Шапцу, пословни број ЗП. 31/2014 од 17.11.2015. године, у седници већа одржаној дана 06.04.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Жалба тужиоца се **одбија** и пресуда Вишег суда у Шапцу пословни број ЗП.31/2014 од 17.11.2015. године, у побијаном одбијајућем делу одлуке о тужбеном захтеву и у делу одлуке о трошковима поступка којим је делимично одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка у односу на туженог ББ и којим је обавезан тужилац да туженима ГГ и ВВ надокнади трошкове поступка, **потврђује**.

Одбија се захтев тужених за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке обавезан је тужени ББ да тужиоцу АА на име зајма из уговора о зајму који је дана ... године закључен у писменој форми између тужиоца и туженог исплати износ од 62.060 евра са каматом на тај износ која се утврђује на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање, увећане за 8 процентних поена, почевши од 28.12.2013. године па до коначне исплате, све у динарској противвредности по најповољнијем курсу на дан исплате, у року од 15 дана по пријему пресуде под претњом извршења, а преко досуђеног па до траженог износа од 65.000 евра, тужбени захтев тужиоца је одбијен. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиоца за исплату затезне камате на досуђени износ а за период од 25.12.2012. године па до 28.12.2013. године (погрешно наведено 2012. године). Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца АА у односу на тужене ВВ и ГГ. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени ББ да тужиоцу АА исплати на име накнаде трошкова парничног поступка износ од 404.814,00 динара са затезном каматом почевши од 17.11.2015. године па до исплате, док је преко овог, па до трошковником траженог износа од 689.268,00 динара са затезном каматом почев од дана пресуђења па до коначне исплате, захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка, одбијен. Ставом петим изреке обавезан је тужилац АА да туженима ВВ и ГГ на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 189.000,00 динара, у року од 15 дана по пријему преписа пресуде под претњом принудног извршења, док је преко овог па до трошковником траженог износа од

395.000,00 динара захтев тужених ВВ и ГГ за накнаду трошкова парничног поступка одбијен. Ставом шестим изреке одбијен је захтев туженог ББ за накнаду трошкова парничног поступка на терет тужиоца АА.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужилац побијајући је у одбијајућем делу одлуке о тужбеном захтеву као и у делу одлука о трошковима парничног поступка и то у односу на туженог ББ и којом је обавезан тужилац да туженима ГГ и ВВ надокнади трошкове поступка, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужени су дали одговор на жалбу тужиоца.

Испитујући побијану пресуду сходно одредби члана 386. став 3. Закона о парничном поступку, овај суд је нашао да жалба тужиоца није основана.

У првостепеном поступку је утврђено да је дана ... године закључен писмени уговор о зајму између овде тужиоца АА као зајмодавца и туженог ББ, као зајмопримца, по ком уговору је зајмодавац на дан закључења уговора предао зајмопримцу износ од 65.000 евра, на руке. У члану 2 наведеног уговора прописано је да зајмопримац неће плаћати камату по овом уговору, док је чланом 3 уговорено да ће зајмопримац користити зајам за ликвидност (кредитирање регистрације моторних возила), те да је зајмопримац дужан вратити зајам у року од једне године, а за случај закашњења са отплатом, зајмодавац може захтевати повраћај целе неотплаћене суме са припадајућом законском каматом. Наведени уговор је потписан од стране зајмодавца, овде тужиоца и зајмопримца, овде туженог првог реда.

Тужилац и тужени првог реда ББ су се упознали још 2000. године и од тада су били у пријатељским односима. Тужилац је радио у ... у ..., где је био директор. Отишао је у пензију ... године. С обзиром да су били у пријатељским односима, тужилац је туженом ББ у више наврата позајмљивао мање новчане износе, које је тужени уредно враћао.

Дана 07.04.2014. године тужилац је свим туженима упутио писмени захтев, препорученом пошиљком, ради враћања зајма. Тужени првог реда се није писмено изјаснио док су тужена другог реда и тужени трећег реда навели да немају никаквих новчаних обавеза према тужиоцу, да се не сматрају дужним, да не знају да је зајам узет и да постоји дуг.

На листу папира из блока ... унет је износ од 2.940 евра, те појединачни новчани износи чије збир је наведени износ, а који укупан износ је дао тужени првог реда купујући различиту робу за тужиоца и његову ћерку, те на тај начин платио део дуга по уговору о зајму од 27.12.2012. године.

Тужени трећег реда ГГ је био оснивач и власник Агенције ... која је била уписана као друштво за заступање у осигурању. Ово друштво је променило пословно име у ..., а чији је власник тужени трећег реда ГГ а законски заступник тужена другог реда ВВ. ... уписан је у Агенцији за привредне регистре као активно привредно друштво и друштво са ограниченом одговорношћу, а законски заступник овог друштва је тужени трећег реда, а власник тужени првог реда ББ.

Законски заступник ... је тужена другог реда ВВ, која је директор, других заступника нема, а једини члан-сувласник је тужени ГГ са уделом 100%. ГГ је законски заступник-директор ..., а једини члан је тужени првог реда ББ са уделом 100%.

У поступку спроведеном без битних повреда одредаба парничног поступка, првостепени суд је правилном оценом изведених доказа утврдио релевантно чињенично стање и на исто правилно применио материјално право када је делимично усвојио тужбени захтев, као у изреци. Неосновани су наводи жалбе да су разлози побијане пресуде у оспореним деловима нејасни и неразумљиви, међусобно контрадикторни, те да једни друге искључују и да стога у тим деловима пресуда нема ваљаних разлога о одлучним чињеницима, обзиром да је по оцени овога суда изрека првостепене пресуде разумљива и јасна, а чињенице утврђене у побијаној пресуди су засноване на разлозима који су у свему у складу са изведеним доказима, тако да иста није донета уз битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП-а.

Законом о облигационим односима, одредбом члана 557. прописано је да се уговором о зајму обавезује зајмодавац да зајмопримцу преда одређени износ новца или одређену количину других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исти новац, односно исту количину ствари исте врсте и квалитета. У смислу члана 17. Закона о облигационим односима у вези члана 262. Закона о облигационим односима учесници у облигационом односу дужни су да изврше своје обавезе у свему како оне гласе и одговорни су за њихово испуњење.

Тужилац у жалби истиче да је првостепени суд погрешно ценио изведене доказе, те да је без ваљаног разлога одбио бројне доказне предлоге тужиоца и тиме му онемогућио да расправља у предметном поступку. Међутим, ови наводи жалбе се не могу прихватити обзиром да је првостепени суд правилно и образложено ценио све изведене доказе, дајући при том ваљане разлоге зашто је одбио извођење одређених доказа предложених од стране тужиоца, а који се односе на пословање фирми ... и ..., а што и по оцени овога суда није релевантно за одлучивање у овој правној ствари, како то детаљно образлаже првостепени суд и коју оцену прихвата и овај суд.

Наиме, оно што је постављеним тужбеним захтевом тражено од стране тужиоца јесте солидарно обавезивање тужених да тужиоцу на име зајма врате укупан износ од 65.000 евра а на основу уговора о зајму закљученог између тужиоца, као зајмодавца и туженог ББ, као зајмопримца дана 27.12.2012. године Чињеничним наводима тужбе се истиче да је новац позајмљен и искоришћен за заједничке потребе тужених и потребе фирми - радњи и агенција у којима су радили и којима су руководили тужени. Међутим, ове наводе тужилац током поступка није доказао. Првостепени суд је правилно стао на становиште да је износ од 65.000 евра тужилац позајмио туженом ББ и чија обавеза има свој основ у уговору о зајму, који су потписали тужилац, као зајмодавац и тужени ББ, као зајмопримац, при чему тужилац није доказао да је новац позајмљен и искоришћен за потребе, како је наведено у тужби, фирми, радњи и агенција тужених. Суд правилно закључује да тужени другог и трећег реда нису пасивно легитимисани у овој правној ствари чак и у ситуацији да су евентуално знали за постојање уговора о зајму између тужиоца и туженог ББ. Наиме, тужена другог реда ВВ је била законски заступник ..., и као таква, није дала било какво овлашћење туженом првог реда да закључи уговор о зајму у име фирме. Исто тако, не стоји одговорност тужене другог реда ни у смислу одредбе члана 187. Породичног закона. У ситуацији да је тужени ББ позајмио новац од тужиоца за потребе свог домаћинства, радило би се о солидарној одговорности тужених првог и другог реда, сходно одредби

члана 557. Закона о облигационим односима у вези члана 187. Породичног закона. Међутим, на основу изведених доказа не произлази да је тужени новац позајмио за потребе домаћинства њега и његове супруге, тужене ВВ, чак се и у чињеничним наводима тужбе не наводе те околности, већ је тужилац истицао да је новац потрошен за потребе фирми тужених а не породичног домаћинства тужених првог и другог реда, те у том смислу тужилац током првостепеног поступка није ни предлагао доказе, а тужена другог реда се изјаснила да тај новац тужени првог реда није унео у заједничко домаћинство, тако да је терет доказивања тих чињеница био на тужиоцу, што он није доказао, тако да су супротни наводи тужиоца без основа. Када је у питању одговорност туженог трећег реда ГГ, током првостепеног поступка тужилац није доказао да је он, као директор фирме ... дао овлашћење туженом првог реда да у име фирме позајми новац од тужиоца, нити је доказано да је тужени првог реда зајам узео за пословање фирме туженог трећег реда ..., а сагласно чему не постоји пасивна легитимација туженог трећег реда у овој правној ствари. При томе је и сам тужилац у свом исказу навео да му је тужени првог реда рекао да ће му позајмљени износ вратити, па неосновано сад у жалби поново истиче да је новац позајмљен за фирме ... и .... Првостепени суд даје ваљано образложење да се тужени првог реда, као зајмопримац обавезао да позајмљени новчани износ, као физичко лице, врати у уговореном року, сагласно чему је он као уговорна страна у обавези да испуни своје обавезе према закљученом уговору према тужиоцу.

Поред тога, првостепени суд правилно стаје на становиште да је тужени ББ исплатио део позајмљеног новчаног износа од 65.000 евра, односно да је за износ од укупно 2.940 евра купујући различиту робу за тужиоца и његову ћерку вратио део дуга, што у свом исказу не спори ни сам тужилац, мада је истицао да је тај износ добио на име провизије, што првостепени суд правилно не прихвата стајући на становиште да на основу уговора о зајму, тужени није био у обавези да плаћа провизију тужиоцу, те је обавезао туженог првог реда да тужиоцу исплати износ од 62.060,00 евра у динарској противвредности са каматом на тај износ почев од 28.12.2013. године, док је захтев тужиоца за исплату затезне камате за период од 25.12.2012. године до 28.12.2013. године правилно одбијен јер у уговору о зајму од 27.12.2012. године није уговорено плаћање камате на дати новац већ је одредбом члана 4 уговорено да је зајмопримац дужан да врати зајам у року од једне године, дакле до 28.12.2013. године. Дакле тужени првог реда је, сагласно одредби члана 324. став 1. Закона о облигационим односима пао у доцњу дана 28.12.2013. године и од тада тужилац, по одредби члана 277. и 278. Закона о облигационим односима, има право на исплату камате на дати износ зајма, па су супротни жалбени наводи неосновани.

Овај суд је као неосноване оценио и жалбене наводе тужиоца којима се паушално оспорава одлука о трошковима поступка, која је од стране првостепеног суда донета правилном применом одредби члана 153. ЗПП-а и члана 154. ЗПП-а, полазећи од успеха странака у спору.

Овај суд је одбио захтев тужених за накнаду трошкова жалбеног поступка насталих давањем одговора на жалбу тужиоца, обзиром да исти није допринео доношењу одлуке као у изреци.

Због изложеног, а како се ни осталим жалбеним наводима не доводи основано у питање законитост и правилност првостепене пресуде, овај суд је жалбу тужиоца одбио и применом одредбе члана 390. ЗПП-а потврдио првостепену пресуду у побијаном делу.

Напомена: Упућује се првостепени суд да изврши исправљање пресуде пословни број ЗП. 31/2014 од 17.11.2015. године. Наиме, у изреци побијане пресуде, у другом ставу, суд одбија захтев тужиоца за исплату затезне камате на досуђени износ, а за период почев од 25.12.2012. године па до 28.12.2012. године. Како је у образложењу побијане пресуде, на страни 11, наведено да је захтев тужиоца за исплату камате, а за период од 25.12.2012. године па до 28.12.2013. године, одбијен, то је очигледном омашком суд у изреци пресуде навео датум 28.12.2012. године, па је потребно да у складу са одредбом члана 162 ЗПП-а наведену очигледну омашку исправи, тако што ће навести да се одбија захтев тужиоца за исплату затезне камате до 28.12.2013. године (уместо 28.12.2012. године)

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Мирјана Андријашевић

Напомена:

Рев 1186/2016 од 14.12.2017. године, одбија се као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 184/16 од 06.04.2016. године.